

Groepsdansen met stap schoenen



Toeschouwers en dansers samen op stap. Foto: Fred Debrock

Voor *Nomadics*, de nieuwe voorstelling van Voetvolk, gaan de dansers van Lisbeth Gruwez op stap met hun publiek. ‘Al wandelend deel je de intiemste dingen.’

‘Nee, we gaan niet boomknuffelen’, stelt Lisbeth Gruwez ons gerust. In de volle zon spreekt de choreografe zo’n 25 wandelaars toe, die zich om vier uur hebben verzameld voor CC De Schakel in Waregem. Het is een van de 23 cultuurcentra die de try-out voor *Nomadics* programmeerden. Haar nieuwste creatie bekijken we niet hier, wel 20 kilometer verderop. ‘Rond kwart na acht moeten we in de schouwburg van Kortrijk aankomen’, zegt Gruwez.

Wij, dat zijn enkele toeschouwers en de acht dansers van Voetvolk, de compagnie van Gruwez en haar kompaan Maarten Van Cauwenberghe. Met het creatieproces voor *Nomadics* doen ze hun naam alle eer aan: Voetvolk legt de afstand tussen de podia waar het optreedt te voet af. Dat resulteert in mei en juni in honderden kilometers – zeg maar een Rondedans van Vlaanderen. Vóór de wandeling repeteren de dansers enkele uren, nadien volgt meteen het optreden – en dat soms vijf dagen aan één stuk.

Zo’n strak regime moet een goede reden hebben. ‘De choreografie voor *Nomadics* vertrekt vanuit mijn fascinatie voor de vormen in de natuur’, zegt Gruwez. ‘Ik wil dat de dansers op het podium een knotwilg of wuivend gras belichamen. Je kunt zoiets niet repeteren als je niet eerst de omgeving in je opneemt. Door te wandelen kun je je intunen.’

Dan toch boomknuffelen? Ik moet toegeven dat de missie achter *Nomadics* bij aanvang wat wollig klinkt. Maar dat verandert als je deel uitmaakt van deze karavaan. Zeker het warme lenteweek brengt je na enkele uren in een trance, waarin je dingen doet die je anders ongemakkelijk zou vinden. Zo houdt een danser even je hand vast, of vraagt Gruwez ons om

de armen te strekken en met elkaar te laten vertakken. Een jongeman die op de Leie voorbijvaart, leest er een eigenzinnige groet in en zwaait terug.

Een boulet

Nomadics mag dan een wandeling zijn, het is onvermijdelijk ook een choreografie. Dat wordt extra zichtbaar als Gruwez na enige tijd een uurtje stilte aankondigt om op de omgeving te focussen. Die stilte verandert een groep kletsende duo's in een lang lint. Voor de automobilisten op de drukke steenweg moet het lijken alsof we een geheim pact delen. Onze zwijgzame colonne wekt ook de nieuwsgierigheid van omstanders, die vragen naar het doel van deze tocht. 'Vooral op zondagen, als half Vlaanderen aan het barbecueën is, spreken veel mensen ons aan', zegt Gruwez. 'Soms stoppen ze ons een boulet toe.'

Maarten Van Cauwenberghe, de componist van *Voetvolk*, gelooft dat deze wandeling nog een andere nood lenigt. 'Te vaak blijft de ontmoeting tussen toeschouwers en dansers beperkt tot het podium. Dansers worden weleens als vreemde wezens gezien. Zeker bij hedendaagse dans heeft een publiek het gevoel naar iets hermetisch te kijken, alsof het een boodschap moet ontcijferen. Als een voorstelling een verlengstuk wordt van een gedeelde fysieke ervaring, ga je die anders benaderen. Bovendien trekken we ook de aandacht van wandelclubs. Enkele fervente wandelaars vertelden mij dat ze nooit eerder naar dans gingen kijken.'



Foto: Fred Debrock

Van Cauwenberghe maakte de soundtrack van *Nomadics* op basis van omgevingsgeluiden. 'Alles wat je hoort, heb ik onderweg opgenomen. Maar ik vervorm de geluiden zodat je ze niet meer herkent. Het volledige traject zit vervat in de muziek, maar die klinkt wel als een raveparty. Die sfeer wilde ik creëren, omdat deze voorstelling net als een rave gaat over hoe

wij als mensen ruimte innemen. Met die gedachte in het achterhoofd vind ik een wandeling in industriegebied even interessant als in de natuur.'

Eigen voorstelling halen

Als we de smalle boerenwegjes verlaten, is het stilte-uurtje bijna voorbij. We hebben alleen gesproken om voor tegenliggers te waarschuwen, of om nootjes en zonnemelk te delen. 'Het eerste woordje dat we in Vlaanderen hebben geleerd, is fietser', lachen Lucie en Artemis, twee dansers. De eerste komt uit Aix-en-Provence, de tweede heeft Griekse roots. 'Ik ken Lisbeth Gruwez al van toen ik op school een solo moest dansen', zegt Lucie. 'Zoals de meesten koos ik een choreografie van haar. Ik wilde absoluut bij Voetvolk dansen, ook al werd ik bij mijn eerste auditie afgewezen.'

Ik wil weten hoe de dansers deze wandelmarathon zelf ervaren. Bevrijdend, zegt Artemis. 'De uren voor een voorstelling zijn vaak stresserend. Je moet eten, maar niet te veel. Je moet opwarmen, maar zonder te forceren. Meestal loop je backstage de muren op. Deze keer heb je geen tijd om te stressen. Doordat je spreekt met je toeschouwers én doordat je maar één optie hebt: je moet wel wandelen om je eigen voorstelling te halen.'



Foto: Fred Debrock

'Tegelijk ontlaadt de tocht ook onze toeschouwers', merkt Lucie op. 'Als je wandelt, hoef je elkaar niet voortdurend in de ogen te kijken. Dat leidt ertoe dat mensen heel openhartig worden. De voorbije maand hoorde ik de kwetsbaarste verhalen, over problemen thuis, een scheiding, een zware ziekte. Dat is waardevol, maar tegelijk moet je er als danser voor waken dat je ontspannen aan een voorstelling begint. Daarom proberen we een team te vormen, zodat het niet steeds dezelfde persoon is die alles moet opvangen.'

Uiteindelijk halen we de voorstelling iets later dan gepland. Het is halfnegen als we de achterdeur van de Kortrijkse schouwburg openen. De toeschouwers hebben ons traject op een scherm gevolgd en wisten wanneer ze ons konden verwachten. Als we het podium betreden, breekt applaus los. We buigen. En daarna knapt het lint in twee. Of je zakt bezweet in je stoeltje neer, of het echte werk begint nu pas. Het pad is milder dan het podium.

Nomadics gaat in première op 14 juli tijdens Julidans in Amsterdam. De ‘creatietour’ met wandelingen in Vlaanderen duurt tot 17 juni. Tourdata en locaties op voetvolk.be.